

Frank Beumer schuift de schotel in de oven en ligt met zijn neus op de draaiknoppen. Tweehonderd graden gedurende twintig minuten, dan moet de aardappelschotel gaar zijn. Ik had mijn leesbril op moeten zetten, denkt hij, nu kan ik het nauwelijks aflezen. Zijn echtgenote heeft weer eens een bijeenkomst van haar werk. Dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker. In hun huwelijk is Beumer de kok. Niet dat ze dat zo hadden afgesproken, nee, zijn echtgenote was er als vanzelfsprekend van uitgegaan dat hij voor het eten zorgt, de was doet en het huis op orde houdt.

Beumer kan niet tegen onregelmatigheid. Eten doe je op vaste tijden. Alles doe je op vaste tijden. Beumers leven is al tot aan de dag dat hij sterft ingepland. En wat er op die dag moet gebeuren heeft hij tot in detail beschreven. Beumer laat niets aan het toeval over.

Als Buffy straks thuiskomt moet het eten klaarstaan, klokslag zes uur. Hij hoort het haar al zeggen: 'Is het eten klaar, pap?'

De sippe trek om de mond van zijn drieëntwintigjarige dochter, als hij zegt dat het nog geen zes uur is, maakt hem onzeker. Dan voelt hij zich afgedankt alsof hij alles verkeerd doet. En Beumer doet nooit iets verkeerd.

Vroeger was hij haar held, kon ze niet genoeg krijgen van de verhaaltjes die hij zittend op de rand van haar bed verzon. Maar die tijd ligt ver achter hem.

Beumer gaat moeizaam op een keukenstoel zitten. Hij bekijkt zichzelf in het zwart van het raam in de keukendeur die uitkomt op de brede houten veranda. Hij haat december. Hij had van de zomer eigenlijk het hout opnieuw moeten beitsen en nieuwe traptreden in de trap, die naar de lange tuin leidt, moeten zetten. Maar de energie ontbrak hem.

'Wanneer maak je die trap nou eens?' had zijn echtgenote tot

vervelens toe aan hem gevraagd. ‘Volgende week, schatje, volgende week. Als het wat minder warm is.’ Hij kon er niet meer tegen, tegen die hitte. Na twintig minuten werken in de tuin zweette hij als een otter. Dan moest hij even voor de ventilator gaan zitten om bij te komen. Tegen de tijd dat hij dan eindelijk aan de trap kon beginnen, was hij zo uitgeput dat hij die klus maar weer naar de volgende week verzette, tot grote ergernis van zijn echtgenote. En nu in de winter kun je toch moeilijk aan de traptreden beginnen.

In de reflectie van het raam ziet hij wat het leven met hem gedaan heeft. Het beeld vertelt hem ook dat hij er belachelijk uitziet in het vrouwenschort. Hij bekijkt zichzelf eens kritisch. Hij slaat een paar pieken van zijn grijze haar naar achter. Nog ouder dan ik me voel, denkt hij, maar niet onknap. Door het grijs zijn nog wat sporen zwart te zien. Ook zijn korte baard is nog niet helemaal grijs.

Opstaand uit de keukenstoel trekt hij zijn schouders op en zijn buik in. Zo lijkt het nog wel wat, constateert hij. Alleen die druk op mijn borst...

Vanmorgen had hij in de tram op weg naar kantoor weer zo’n aanval gehad. Alsof er een olifant bovenop hem stond.

‘Meneer Beumer! U ziet er niet uit! U bent asgrauw! Gaat alles wel goed met u?’ had de receptioniste geroepen, toen hij het gebouw in liep waarin het accountantskantoor is gevestigd en waar hij al vanaf zijn twintigste werkt.

Zonder iets te zeggen was hij naar de lift gelopen. Toen hij op de tiende etage was aangekomen had hij zich op het toilet verschanst. Daar had hij zijn bezwete hoofd in zijn handen laten rusten. Pas toen hij weer wat opgeknappt was had hij het aangedurfd zich op de afdeling te vertonen. Maar hij had zich toch de hele dag slap gevoeld, net of hij een nacht had doorgezakt.

Beumer sloft naar de ijskast en haalt de fles Bokma uit de deur. Het borrelglas staat in het keukenkastje naast de ijskast. Hij schenkt een borrel in en slaat hem direct achterover, dat herhaalt hij vier keer. Daar knap ik van op, denkt hij. Dat doe ik eigenlijk veel te weinig, een borrel nemen, dat moest ik vaker doen.

Met de fles nog in de hand en het borrelglas op de keukentafel, tuurt hij weer in het zwarte raam van de keukendeur, die ineens wild openvliegt.

‘Hoi, pap,’ roept Buffy, die meteen de keuken vult en de veilige warmte met haar winterse kou verdrijft. Ze haalt haar neus op, gooit haar wollen muts op de keukentafel, schudt haar donkere haar los en trekt aan de vingers van haar handschoenen, die als een tweede huid om haar handen zitten.

‘Zit je hier in je eentje te drinken?’ vraagt ze verbaasd. Haar lippen bewegen nog stijf van de vrieskou. Ze haalt weer haar neus op.

Als ik wil drinken dan is dat mijn zaak, denkt hij geërgerd.

‘Het eten is bijna klaar, we kunnen zo aan tafel,’ ontwijkt hij haar vraag.

Buffy trekt haar jas met bontkraag uit en gooit hem over een keukenstoel. Zonder verder op haar vader te letten loopt ze naar het toilet in de gang. Ze laat de deur openstaan.

Beumer hoort het sassende geluid van haar plas. Hij ergert zich aan haar ongegeneerde gedrag. De jeugd schaamt zich werkelijk nergens meer voor. Dat had hij niet hoeven proberen toen hij haar leeftijd had. In zijn tijd zonderde men zich af. Tegenwoordig schijnt plassen een sociale aangelegenheid te zijn die je met anderen deelt. Vooral jonge vrouwen hebben daar een handje van. Beumer haalt gelaten zijn schouders op.

‘Pap, wat eten we?’ roept ze vanuit het toilet.

‘Aardappelovenschotel... met gesmolten kaas... veel gesmolten kaas!’ roept Beumer terug.

Haar broek ophijsend tegelijk met haar rode slipje, staat ze alweer in de gang. Beumer wendt gegeneerd zijn blik af.

‘Jammie jammie. Ik moet effe wat anders aan. Abdel komt me vanavond halen. Ik blijf vannacht bij hem slapen.’ Ondertussen trekt ze de rits van haar broek omhoog. Zonder op antwoord te wachten stormt ze de trap op.

Beumer opent de ovenlade. Hij kijkt kritisch naar de ovenschotel. Nog tien minuten kan wel. Misschien was het toch beter geweest als

ik pasta had gemaakt. Zo'n ovenschotel luistert nauw. Als je hem te lang in de oven laat staan wordt alles zwart. Buffy moet nu toch echt gauw komen.

'Buffy! Het eten is klaar!' brult hij onderaan de trap. 'Je moet nu naar beneden komen. Alles brandt aan.' Geen reactie. Beumer loopt naar boven. Hij klopt zachtjes op de deur, dan wat harder. 'Buffy, Buffy!' Het doffe dreunen van de muziek kon hij beneden al horen. Het lijkt alsof er een houseparty gaande is in de kamer van zijn dochter. Hij klopt nogmaals. Dan wordt de muziek zachter gezet. De deur vliegt open.

'Riep je, pap?'

'Ja, eh... het eten is klaar.' Beumer kijkt onthutst naar zijn dochter. Ze had net zo goed niets aan kunnen hebben. Het minuscule slipje en het kleine behaaitje bedekken amper wat. Op het bed ligt een hele berg kleren die ze uit de kast had getrokken. Beumer wil al weglopen, maar ze trekt hem mee naar binnen.

'Wat vind jij, pap?' Ze houdt een broek, een tuniek en een blouse voor haar lichaam en kijkt hem vragend aan. 'Is dit wat? Of...' ze pakt een ander ensemble, '...maar dan moet je er een zwarte panty onder denken,' zegt ze koket.

Beumer kan niet meer denken. Hij kijkt naar de jonge vrouw die bijna naakt voor hem staat. Een bijna naakte vrouw die zijn dochter is. De argeloosheid waarmee ze haar lichaam toont ontroert hem en tegelijkertijd geneert hij zich voor wat hij voelt, ook al weet hij niet precies wat hij voelt.

'Dat eerste, doe dat eerste maar. Ik moet nu echt naar de keuken, de ovenschotel verpietert.'

Beumer is alvast begonnen. Wanneer Buffy eindelijk aan tafel aanschuift, schept hij haar op.

'Waar ken je die Abdoelah eigenlijk van?' vraagt hij argwanend. Hij houdt niet van alloctonen. Zo had hij zijn dochter niet opgevoed. Een gewone Hollandse jongen was hem liever geweest, dan weet je tenminste waar je aan toe bent. Met zo'n vreemdeling weet je het maar nooit.

‘Abdel, papa. Hij heet Abdel.’

‘Abdel, Abdoelah, Mohammed, Farid. Het is allemaal één pot nat. Ze hebben geen enkel respect voor vrouwen, als je dat maar weet.’

‘Papa! Zo is Abdel helemaal niet. Abdel is in Nederland geboren. Hij is bijna klaar met zijn medicijnenstudie, net als ik. Hij is al arts-assistent. Die bekrompen ideeën van jou ook altijd. Je bent echt vreselijk, pap.’

Beumer haalt moedeloos zijn schouders op en eet zonder nog iets te zeggen zijn bord leeg. Discussies met zijn dochter kan hij niet meer winnen. Overtuigd van haar eigen gelijk, springt ze zelfverzekerd op als er wordt aangebeld.

‘Dat is Abdel. Ik moet gaan.’ Ze geeft hem een vluchtige knuffel.

‘Komt hij niet even binnen?’ roept Beumer nog, wanneer hij zijn dochter in haar lange lammy door de gang voorbij ziet wapperen. Maar dan dendert de voordeur al dicht.

Hij loopt gauw naar het raam. Door een kier van het gordijn gluuert hij naar buiten. Hij ziet twee verliefde mensen hand in hand de straat uit lopen. Ze zijn even groot valt hem op.

2

Nadat hij alles heeft afgewassen en opgeruimd loopt Beumer met een kop koffie naar de salon. Staande voor het raam nipt hij aan zijn mok.

De auto's die de hele dag niet van hun plek geweest zijn hebben al een wit laagje door de vorst. Zijn oude Saab heeft hij al zeker een week niet gebruikt. Hij gaat tegenwoordig met de tram naar zijn werk. Niet omdat hij de tram zo leuk vindt, maar omdat hij zijn parkeerplaats in de parkeergarage had moeten afstaan. Verbolgen was hij naar het afdelingshoofd gelopen met de circulaire waarin het gewijzigde parkeerbeleid werd uitgelegd, maar het hoofd had hem meewarig aangekeken.

't Is helaas niet anders, Beumer,' had hij geantwoord en hem be-moedigend op de schouder geramd. 'We moeten woekeren met de ruimte die we hebben. En jij hebt geen externe functie, dus...'

Nee, hij had geen externe functie, maar kennelijk telde bijna veertig jaar trouwe dienst niet meer mee. Als hij niet uitkijkt windt hij zich weer op, en als hij zich opwindt komt die olifant weer op zijn borst staan.

Onder zijn vorige baas, Meijer, zou zo iets nooit gebeurd zijn, die behandelde hem altijd met respect. Bij Meijer had hij een streepje voor. Wat dacht zo'n snotneus wel die net kwam kijken, en direct na zijn studie een hoge functie had gekregen?

Toen het bekend werd dat Meijer er vervroegd uit zou gaan had Beumer even gehoopt dat ze hem zouden benoemen. Maar toen hij voorzichtig een visje uitgooide bij de directie, werd hem meteen on-verbloemd medegedeeld dat daar geen sprake van kon zijn.

'We zoeken een jonger iemand, een fiscaal jurist. Iemand met moderne ideeën. Vers van de pers zullen we maar zeggen.' Beumer had nog gehakkeld dat hij ook frisse ideeën had, maar ze hadden hem

zwijgend aangekeken, of beter gezegd: weggekeken. Ze hadden hem weggekeken alsof hij een melaatse was.

En nu is hij zijn parkeerplaats, waar toch een zekere status van uitging, ook nog kwijt. Hij is tenslotte wel dé expert op het gebied van fiscale regelgeving omtrent levensverzekeringen en onroerend goed. Niet dat hem dat maatschappelijk verder heeft gebracht, maar hij laat zich er toch graag op voorstaan.

Met enige trots had hij twaalf jaar geleden het huis aan de Henri Polaklaan kunnen kopen door de erfenis van zijn ouders slim te beleggen. Hij had handig gebruik gemaakt van de IT-bubbel. Dat hij op tijd was uitgestapt voordat de bubbel barstte, getuigt van groot inzicht, vindt hij zelf. Dat het resterende appeltje voor de dorst inmiddels drie keer in waarde is gedaald, lag niet aan zijn inzicht, want daar is nog steeds niets mis mee, met dat grote inzicht. Nee, dat kwam door de crisis, maar die is tenslotte maar tijdelijk.

Iedere keer stelt hij zijn spreadsheet met *what if*-uitkomsten bij, zo komt hij nooit voor verrassingen te staan, maar wanneer een fonds meer dan twee dagen in het rood staat... Dan is het alsof een ijzeren vuist zijn hart samenknijpt, zo erg dat de pijn doortrekt tot in zijn linkerarm.

Beumer sjokt naar de keuken, neemt de Bokma onder zijn arm en grijpt het borrelglas van tafel, sjokt dan terug naar de salon en laat zich in zijn comfortabele stoel zakken. Hij slaat achterelkaar drie borrels achterover, dan schenkt hij een vierde in, maar die zet hij op het tafeltje naast zich neer. Beumer houdt de fles omhoog, kijkt hoeveel er nog in zit en giechelt infantiel. Na nog drie borrels raakt hij het spoor bijster.

Hij moet even zijn weggezakt, want opeens staat zijn echtgenote aan zijn schouder te rukken.

‘Lieverd, word eens wakker!’ roept ze. Aan het woord “lieverd” hecht hij al geen waarde meer, want ook nu ontgaat hem haar ergernis niet. Dat is wat er van hem is geworden, iemand aan wie men

zich ergert. De laatste tijd zijn echtgenote nog wel het meest.

‘Oh, ja. Ik was even weggezakt,’ lispelt hij met een droge mond.

‘O, noem je dat weggezakt. Gezopen! Zul je bedoelen. Je hebt gezopen!’

Beumer komt moeizaam uit zijn stoel omhoog. Wankelend staat hij voor zijn echtgenote.

‘En, jij dan? Waar kom jij zzzoal vandaan, Sarah?’ Beumer hoort zichzelf lallen. ‘Sssorry, sssorry.’ Hij heft afwerend zijn hand op. ‘k heb ie-ietsj te diep in het glaaazze gekeken, geloof ik.’ Zijn echtgenote pakt hem stevig bij zijn arm.

‘Kom, dan gaan we samen naar boven.’

Dat is lang geleden dat we samen naar boven gaan, denkt Beumer. Zijn echtgenote probeert hem de trap op te duwen. Halverwege draait hij zich om en zwaait vermanend met zijn vinger in de lucht.

‘Hoe, hoe, hoe, hi, hi,’ lacht hij bezwerend. ‘Ik weet het wel. Ik weet het wel. Ik weet wel wat jij wilt. Wat jij altijd wilt, waar je geen genoeg van kunt krijgen. Waar je de godganse dag aan zit te denken.’ Hij zwaait zo heftig met zijn vinger in de lucht dat hij bijna zijn evenwicht verliest.

‘Nou, loop nou maar door,’ zegt zijn echtgenote pinnig. ‘Straks val je nog.’

‘Ja-a, dat zou je wel goed uitkomen, hè, ma-a da-ga mooi niet gebeuren.’ Hij laat zijn wijsvinger op het puntje van de neus van zijn echtgenote rusten.

‘Ik ben straks jouw boefje, dan krijg jij ervan langs. Of nee, beter nog. We draaien het om. Jij bent mijn boefje en dan krijg ik ervan langs. Wat maakt het nog uit? Je hebt toch alles al overgenomen. Wie ben ik nog? Nou, nou? Wie ben ik?’

Zijn echtgenote sluit even haar ogen, slaakt een diepe zucht, opent ze dan weer en kijkt omhoog alsof ze ter plekke flauwvalt.

‘Gaan we het nog beleven of blijven we hier de hele nacht staan...? Goed hoor, maar dan ga ik weer naar beneden. Dan slaap ik wel op de bank.’

Alsof hij opeens weer tot zijn positieven komt, laat hij zich met

zijn rug tegen de trapleuning vallen, spreidt zijn rechterarm alsof hij iemand binnenlaat.

‘Na u schone jonkvrouw, na u. Ik ben wel de laatste die u de weg naar uw schoonheidslaapje zal belemmeren.’ Wanneer zijn echtgenote hem voorbijloopt geeft hij een klap op haar billen alsof hij een paard aanspoort. ‘Hi, hi, hi.’

Als hij eindelijk op eigen kracht verder naar boven is gestrompeld en de badkamer binnenkomt, staat zijn echtgenote in haar beha zich van onderen te wassen. Geërgerd staat hij ernaar te kijken. Ze heeft voor haar leeftijd nog een mooi figuur, maar hij walgt van haar. Hij walgt al heel lang van haar. Eigenlijk walgt hij al vanaf de eerste dag dat ze getrouwd waren in seksueel opzicht van haar. Hij walgt van haar bizarre fantasieën, haar hang naar SM-spelletjes, van de manier waarop hij haar boefje moet zijn en haar moet overheersen, haar stevig moet knevelen, aan haar haren moet trekken, haar met het zweepje moet slaan en haar dan hard, vooral hard, respectloos moet nemen. Alleen dan schijnt zijn echtgenote aan haar griel te kunnen komen.

Beumer waggelt de slaapkamer in. Hij kleedt zich uit, zijn T-shirt en zijn witte boxershorts met groene wietbladeren laat hij aan, dan laat hij zich achterover in bed vallen. De kamer tolt om hem heen. Het voelt alsof hij in een draaimolen zit. Op de achtergrond hoort hij zijn echtgenote haar tanden poetsen. Even later is hij vertrokken en merkt niet eens meer dat ze naast hem in bed stapt.

Langzaam dringt het tot Beumer door. Even moet hij heel erg nadenken, maar nee, hij vergist zich niet. Het is zaterdag. Hij heeft een kater, zijn maag voelt wee en zijn hoofd bonkt. Het liefst zou hij er niet meer willen zijn.

Zijn echtgenote ligt op haar buik met de handen veilig tussen haar dijen geklemd.

Haar leven is hem door de jaren heen langzaam ontglipt, praten doen ze al lang niet meer. Niet dat Beumer daar behoefte aan heeft. De interesse in zijn echtgenote heeft hij lang geleden al verloren, of

eigenlijk nooit gehad. Nee, als hij ooit zou gaan praten, dan komen al zijn opgekropte gevoelens boven. Gevoelens die hij al jaren heeft onderdrukt. Als hij zijn zelfbeheersing zou verliezen, zou hij haar doodslaan.

Twee jaar geleden heeft zij hem diep gekwetst, hem in zijn eigen huis vernederd tijdens het feest ter ere van haar benoeming. De affectieve gevoelens jegens zijn echtgenote zijn toen voorgoed uit zijn ziel gerukt.

De straat stond vol met dure Audi's, Mercedesen en BMW's, de leasebakken van de meneren en mevrouwen van het hogere echelon. Beumer had een cateringbedrijf in de arm genomen voor de hapjes en de drankjes. In de tuin had hij een partytent laten opzetten.

De gasten schenen zich te vermaken, constateerde hij met voldoening. Met zo'n entourage kon hij voor de dag komen, daar hoefde zijn echtgenote zich tenminste niet voor te schamen.

Beumer voelde zich niet op zijn gemak tussen dit soort mensen. Ze complimenteerden zijn echtgenote met het mooie huis en de smaakvolle inrichting.

'Ach ja, een hobby van mijn man,' zei ze decadent, alsof het niets om het lijf had. Heel even gleden hun vluchtige blikken in zijn richting.

'Overgehouden door slim te beleggen,' zei Beumer trots. Ze knikten beleefd en draaiden zich weer om.

'Hypotheekvrij!' riep Beumer nog, maar de poorten waren alweer gesloten. Het was alsof hij te gast was in zijn eigen huis. Hij wilde rust en zocht een stille plek op waar hij niet opviel. Hij sloeg het ene glas na het andere achterover. Na een poosje zag Beumer zijn echtgenote nergens meer, ze leek opgelost.

Zo onopvallend mogelijk wurmde hij zich tussen de hoge meneren en mevrouwen door die zijn tuin stonden te vertrappen. Zijn overhemd was drijfnat van het zweet. Hij liep naar boven, maar toen hij halverwege de trap was, hoorde hij het overdreven gegil al, het gegil dat hij zo goed kende. Daartussendoor was het gegrom van een man te horen. Hij durfde niet naar binnen te gaan. Zijn echtgenote